

Balkan dvomi o nemškem napadu

Nemčija pripoveduje Balkancem, da bo vedno dober trg za balkanske države, medtem ko bodo zavezniki po vojni izgubili interese za te kraje.

JUGOSLAVIJA BO BRANILA SVOJE MEJE

Belgrad, 15. aprila. — Nemčija namerava zahtevati premembo v Mednarodni podonavski komisiji, v kateri imata zastopstvo tudi Anglija in Francija, medtem ko ga Nemčija nima. Za spremembo pa ne bo vprašala, če dobi zagotovilo, da bo nemška plovba na Donavi varna. Nemčija upa, da bosta Jugoslavija in Rumunska storili potrebne korake, da se ne bo vršila sabotaža na nemških ladjah.

Če pa Nemčija ne bo dobila tega zagotovila, bo zahtevala zastopstvo na Mednarodni podonavski komisiji, ali pa od iz iste izstopita Anglija in Francija.

V splošnem prevladuje tukaj mnenje, da Nemčija ne želi vojne na Balkanu, ker potrebuje te kraje, iz katerih dobi svoje življenjske potrebščine in pa ker želi imeti te kraje odprte za zvezo domovine.

Vsa Evropa se bo znašla v vojni, trdi Italija

Rim. — Zanesljivi italijanski krogi trdijo, da ne bo dolgo, ko bo vsa Evropa zapletena v vojno. Italijanski časopis Il Messaggero je šel celo tako daleč, da opominja nevtralne države, da zdaj že lahko vedo, na katero stran morajo iti, namreč da vzamejo pot, kot jo je Danska, ki se je brez boja udala Nemčiji. Po radiu se je govorilo, da vojna v Skandinaviji kaže, da se noben narod v Evropi ne more izogniti vojni, zato se tudi Italija pripravlja za trenutek, ki bo najbolj koristen za Italijo. Ta trenutek, ki je bil še pred enim mesecem zelo oddaljen, je danes bližje kot bi človek mislil.

Publicist Ansaldi, ki mnokrat govori za zunanega ministra Ciana, je rekel: "Vsi Italijani, ki mislijo, da more ostati naša dežela iz sedanjega konflikta, se motijo, kakor se motijo tisti, ki mislijo, da bi naj naša dežela ne iskala drugega, kot da zasluži nekaj denarja."

VOLITVE PRI FISHER BODY IN WINTON UNIJI

V sredo 17. aprila bodo volitve delavcev v General Motors Corp. pod nadzorstvom vladnega delavskega odbora N. L. R. B., kjer bodo delavci določili, katera unija naj jih zastopa pri kolektivnem pogajanju.

Volitve se bodo vršile v tovarni med delom. Pravijo do glasovanja imajo vsi oni delavci, ki so bili upošleni v prvem tednu meseca januarja 1940 pri družbi. Vse podrobnosti lahko dobite v razglasu N. L. R. B., katerega vidite na vidnem bulletinu v tovarni.

Na glasovnici bo unija UAW-CIO in UAW-AFL in priporočamo, da volite za UAW-CIO ker prava zastopnica delavcev je le UAW-CIO in ne UAW-AFL.

UAW-AFL nima niti ducat članov v Fisher Body, pač pa je vzela pri sedanjih volitvah pod svojo zaščito lanske stavkavoze, ki so se po stavki 1939 organizirali v The Fisher Body Independent Union, katera je pa po postavi vladnega delavskega odbora nelegalna in ne sme na glasovanje. Pošten in iskren delavec bo videl to spletkano nakano in oddal svoj glas za pravo UAW-CIO. Sicer se računa, da zmaga unija UAW-CIO 5 proti 1 pri teh volitvah in da bo ona še naprej predstavnic delavcev pri kolektivnem pogajanju, je vseeno ta opomin potreben za večjo zmago in za splošne boljše pogoje v bodoči pogodbi med unijo in družbo.

Po tovarnah, (kjer se je vršilo glasovanje je dosedaj glasovanje izpadlo sledeče: Za UAW-CIO je bilo oddanih 69,757 glasov in za UAW-AFL pa 9,854 glasov. Zatorej delavci, pokažite nam raznim laži-unijonistom, kateri se sedaj skrivajo za UAW-AFL, katerim je tudi AFL deloveta briga, da se ne damo vleči za nos za njih ambiciozno podrepištvo in zato vsi volimo UAW-CIO! — Delavec.

Anglija je izkrcala čete na Norveškem

LONDON, 15. aprila. — Mornariško in armadno poveljstvo sta danes podala uradno izjavo, da se je angleško vojaštvo izkrcalo na več krajih v Norveški potem, ko je angleška mornarica skoro ves teden neprestano napadala nemško brodovje in zračno flotilo okrog Skandinavije. V ekspediciji so angleški mornarji in marini. Poročilo pa ne pove števila vojaštva, ki je bilo poslano na norveško celino, niti kraja, kjer se je izkrcalo. Sodi pa se, da velja angleška ekspedicija norveškemu pristanišču Trondheimu z njegovim širokim in dolгим fjordom. Splošno se sodi, da bo angleška armada operirala od tukaj.

Poročilo je bilo čisto kratko, "da so

angleške čete pristale na več točkah na Norveškem." Francoski vojaški krogi so pa dali v javnost poročilo, da so bile zavezniške čete izkrcane na otočju Lafoten v bližini norveškega pristanišča Narvik.

Angleško mornariško poveljstvo tudi poroča, da so angleške podmornice potopile nadaljni dve nemški transportni ladji, torej vsega skupaj 26 ladij, s katerimi so Nemci vozili municijo in provijant svojim četam v Norveško. Zavezniški so Nemcem tudi potopili vsega skupaj devet bojnih ladij. Torpedirali in poškodovali so tudi nemško bojno ladjo Admiral Scheer.

Angleški zrakoplovci so ponovno bombardirali norveško pristanišče Stavanger, ki je zdaj v nemških rokah.

Bombe so užgale več nemških skladišč za municijo.

Kakor se poroča, bodo zavezniški poskušali iztrgati Nemcem iz rok norveško pristanišče Trondheim, ki leži 250 milj severno od glavnega mesta Oslo in je komaj 50 milj od švedske meje. Nemci so baje to mesto ojačili s težko artilerijo. Zavezniški bodo najbrže izkrcali vojaštvo v pristanišču Namsos, ki leži 75 milj severno od Trondheima in od tukaj prodirali proti jugu ter napadli Trondheim z morja in s kopnega. To mesto je eno najvažnejših ob zapadni norveški obali. Kadar je hotel kak sovražnik napasti Norveško, je najprej vedno napadel to mesto, na primer Švedi.

Od tukaj drže proti jugu z gozdovi obrasčene doline, koder bodo zavezniški varno prevažali težko topništvo in material proti jugu. Da so Angleži res izkrcali vojaštvo na norveškem ozemlju kaže dejstvo, da bi tega ne naznanjali javno, dokler bi ne bilo vojaštvo na varnem, to je, da se ni treba več bati nemških zračnih napadov, ali napadov od nemških podmornic.

Vojaški strokovnjaki sodijo, da bosta zavezniška poskušala razprostrti bojno fronto čez vso Norveško na severu, to je od morja do švedske meje ter prodirati kakor hitro mogoče proti jugu, da se tam združita z glavno norveško armado.

Norvežani so sami izdali domovino v roke Hitlerju

Stockholm. — Šele zdaj prihaja v javnost obširen načrt, ki ga je Nemčija skovala v Norveški in to na tako pretek način, da je padlo Nemcem v roke norveško glavno mesto in vsa glavna norveška pristanišča brez vsakega boja in predno se je norveški narod prav zavedel, kaj se godi okrog njega.

Norveška mesta in pristanišča niso padla v roke Nemcem v boju, ampak radi izdajstva lastnih rojakov. Nemški agentje so podkupili nekatere norveške vplivne osebe, ki so zavzele važna politična mesta. In ko je prišla ura, so zarotniki zabili vse topove pri obrežnih baterijah in pri mornarici da so bili popolnoma brez vsake rabe. V zalivu Oslo so ležale tri norveške križarke in v jutro na 9. aprila je dobil poveljnik uradno povelje od samega zunanjega ministrstva, naj se ne bori proti Nemcem, ki bodo prišli sem. Kotlikor se zdaj doznavi, je bil ta ukaz ponarejen. Trdi se tudi, da bi ne bili Nemci nikdar prišli v glavno mesto Oslo, če bi ne bilo tega izdajstva.

Nemci so že korakali po ulicah glavnega mesta, predno so se ljudje zavedli, kaj se godi okrog njih. Pa komaj kakih 1.500 nemških vojakov je prišlo v mesto, ki je takrat štel 300.000 prebivalcev, in niti en strel ni padel. Enako se je zgodilo z drugimi mesti.

Hitler je po svojih tajnih agentih vse spretno pripravil že davno prej in pridobil vplivne Norvežane, da so izdali domovino. Nemške ladje so bile odplule proti Norveški že v četrtek, v terek se je pa šele pričela okupacija Norveške. In nihče ni vedel o tem. Zavezniški so bili položili mine ob norveški obali v nedeljo ponoči, toda nemške ladje so bile tedaj že onstran te nevarnosti.

Preselil trgovino

Joseph Dovgan, prodajalec avtomobilskih potrebščin in založnik avtnih koles, je preselil svojo trgovino iz 15815 Waterloo Rd. v prenovljene prostore na vogalu Waterloo Rd. in Calcutta Ave. Glavna odprtja novih prostorov bo v soboto 20. aprila. Takrat se bo dajalo brezplačno darila.

Na operaciji

V Glenville bolnišnici je bil ponovno operiran Edvard Perusek iz 14814 Hale Ave. Zeli mu, skorajšnjega okrevanja.

NOVI GROBOVI

Andrej Blatnik

Po 10 dnevni boleznii je včeraj ob enajstih dopoldne preminul v St. Lukes bolnišnici rojak Andrej Blatnik, star 56 let. Doma je bil iz vasi Lopata, fara Hinje, odkoder je prišel sem pred 36 leti. Bil je član društva Slava št. 173 SNPJ in društva sv. Jožefa št. 146 KSKJ. Poleg žalujoče soproge Marije, roj. Papež zapušta hčere: Mary poroč. Stibil, Jozefina Sekerak, Frances, Dorothy in Anna ter sina Antona, brata Georga, v Illinoisu brata Martina in Johna in sestro Ano Skulj v Denver, Colo. Pogreb se bo vršil v četrtek zjutraj ob 8:30 iz hiše žalosti, 3553 E. 81st St. pod vodstvom Louis L. Ferfolia, Naj počiva v miru, preostalih pa izrekanje naše iskreno sožalje.

Anton Bersič

Včeraj popoldne je preminul Anton Bersič, stanujoč na 3551 E. 78th St., star 65 let, doma iz Žužemberka, odkoder je prišel sem pred 50 leti. Tukaj zapušta hčere Mary Stemberger, Frances Ladvik in sine Jožefa, Louisa, Stanleya in Pavla. Pogreb se bo vršil v četrtek zjutraj ob desetih iz pogrebnega zavoda Louis L. Ferfolia, 3515 E. 81st St. Naj mu bo lahka ameriška gruda, preostalih pa naše sožalje.

Ana Maurer

V St. Lukes bolnišnici je preminula sinoci Ana Maurer, roj. Polončič, stanujoča na 3522 E. 82nd St. Pogreb ima v oskrbi pogrebni zavod Louis L. Ferfolia, Podrobnosti poročamo jutri.

Anton Sterle

Včeraj popoldne je po kratki in mučni boleznii preminul na svojem domu dobro poznani Anton Sterle st., 1245 E. 60th St. Tukaj zapušta želujočo soprogo Ano, roj. Klemenčič, doma iz Verhovske vasi, fara sv. Križ ter sina Antona in veliko drugih sorodnikov. Rojen je bil na Vrhniki pri Ložu, kjer zapušta več sorodnikov. Tukaj je bival 38 let. Bil je član društva Cleveland št. 126 SNPJ in društva Srca Jezusovega. Pogreb se bo vršil iz hiše žalosti v četrtek zjutraj ob 9:30 v cerkev sv. Vida in na pokopališče Calvary pod oskrbo pogrebnega zavoda Jos. Zele in Sinovi. Prizadeži družini in sorodnikom naše iskrene sožalje, pokojni pa naj mirno počiva v ameriški zemlji.

Anton Makše

Kakor smo že včeraj poročali je umrl Anton Makše, stare 58 let. Doma je bil iz Dečje vasi pri Trebnjem, odkoder je prišel

Balkan misli, da je Mussolini na vrsti, da udari

London, 15. apr. — Balkanski diplomati so dobili sporočila, da je Italija na tihem zbrala svojo bojno mornarico pri svojih Dodekaneških otokih v bližini Turčije v vzhodnem delu Sredozemskega morja. Poročila zatrjujejo, da se je italijanska mornarica zbrala v času, ko je Nemčija vpadla v Skandinavijo. Zato sodijo, da sta se glede tega sporazumela Hitler in Mussolini na svojem sestanku na prelazu Brenner. Domenila sta se, da bo Mussolini preprečil zaveznikom in Turčiji napasti Nemčijo od balkanske strani, medtem ko bo Hitler ropal po Skandinaviji.

Italijanska mornarica ima morda tudi namen ogrožati Sueski prekop, vsled česar bi zavezniške čete ne mogle na Balkan, ampak bi morale stražiti Suez. Dalje naj bi italijanska bojna mornarica v bližini Turčije isto svarila, da ne dovoli zavezniškim ladjam prehoda skozi Dardanele v Črno morje.

Balkanski diplomati so trdno prepričani, da bo Nemčija kmalu poslala topniške čolne po Donasi k Črnemu morju, da varje nemško plovbo po Donavi, to je dovoz olja iz Rumunije in Rusije. V tem slučaju bodo zavezniški vprašali Turško za dovoljenje, da sme njih brodovje skozi Dardanele v Črno morje. Vprašanje je, če bo Turčija to dovolila vzpričo navzočega italijanskega brodovja.

John Grdina operiran

Mr. John J. Grdina, poznani slovenski "čarovnik," se je moral včeraj podvreči lažji operaciji v Glenville bolnišnici. Tukaj mu vse njegove "coprnije" niso pomagale in moral je pod nož, želimo mu, da bi se kmalu zdrav vrnil domov.

V Clevelandu pred 23 leti. Tukaj zapušta želujočo soprogo Rozalijo, sina Antona in hčer Rose, v starem kraju pa dva brata. Vsa leta je bila zaposlen pri Cleveland Railway Co. Bil je član društva Vodnikov venec št. 147 SNPJ, katerega društva so bratje so prošli, da se poslove od pokojnega in se po možnosti udeležijo pogreba, ki se bo vršil v četrtek zjutraj ob devetih v cerkev sv. Vida iz Frank Zakrajškovega pogrebnega zavoda 6016 St. Clair Ave., potem pa na pokopališče Calvary. Naj počiva v miru, preostalih pa naše globoko sožalje.

NAJNOVEJŠE VESTI

LONDON, 15. apr. — Iz Belgrada je prišlo radijsko poročilo, da je policija odkrila in takoj zadušila zaroto nacijev, da se strnoglavi jugoslovanska vlada.

BUCHAREST, 15. apr. — Rumunska vlada je danes odločila, da se ne pošlje nobenega žita več v Nemčijo, niti v kak drugo deželo.

LONDON, 16. apr. — Sedem norveških zrakoplovcv je pristalo v južnem delu Švedske. Švedska vlada je letala zaplenila, avijatičarje pa internirala.

WASHINGTON, 15. apr. — Poročila zatrjujejo, da bo Kanada zasedla Greenlandijo, ki je bila dozdaj danska kolonija.

NEW YORK, 15. apr. — Ameriški parnik, ki je vozil bojna letala za Švedsko, se je obrnil na morju in vozi nazaj proti New Yorku.

Lepo uspela prireditve

Nedeljska predstava Svetovidskega odra "Dve nevesti" je prav dobro izpadla. Dvorana je bila dobro zasedena, smeha pa ni bilo! Zadovoljni in nasmejani obrazov so ljudje odhajali od predstave. Igra bo ponovljena prihodnjo nedeljo ob 8:30, takoj po 40 urni pobožnosti v cerkvi. Kdor bi se rad nasmejati, naj pride igro pogledati! Vstopnice so v predprodaji v Novakovi slaščičarni, St. Clair Ave. in Norwood Rd.

Kandidat za šerifa

Poskusno glasovanje, ki ga je vpeljal Cleveland Plain Dealer kaže, da bo nominiran šerif O'Donnell na demokratski strani in Edwin D. Barry na republikanski. Ta dva sta dobila pri poskusnem glasovanju v okraju Cuyahoga največ glasov.

Predsednik Roosevelt kliče vsem ameriškim republikam, da se združijo v obrambo

Washington, 15. apr. — Predsednik Roosevelt je danes podarjal, da mora biti vseh 21 ameriških republik (Južne in Severne Amerike) pripravljenih, da udarijo s silo ob silo, če bi kdo motil njih mir. Roosevelt je govoril ob priliki 50 letnice ustanovitve pan-ameriške unije in njegov govor se je oddajal potom radija po vsem svetu. Izrazil je upanje, da zapadna ameriška celina ne bo nikdar primorana zgrabit za orožje v svojo obrambo. Toda če bo to potrebno, je trdno prepričan, da se bo

Udarec za Francijo, če gre Italija na pomoč Nemčiji

Washington, D. C. — Med vojaškimi strokovnjaki prevladuje mnenje, da se bo Italija odločila, da gre z vojaško silo na pomoč Nemčiji. V tem slučaju se bo bojna fronta popolnoma spremenila. Tako bi morala Francija svoje čete porazdeliti na več front. Stati bi morala proti Nemčiji na severu in proti Italiji na jugu. Potem bi se morala braniti v Afriki, to je v Tuniziji proti Italiji iz Libije in v Somalilandu proti Italijanom iz Etiopije. Toda zavezniški bi zaprli Italijanom Suez in v tem slučaju bi bila Etiopija odrezana od Italije.

Mnogo se tudi ugiblje, kaj bo storila Španija. Če bo moral general Franco plačati Mussoliniju za pomoč v španski civilni vojni in pomagati Italiji proti Angliji in Franciji, bo morala Francija postaviti fronto tudi proti Španiji v Pireneih. Ogrožan bi bil tudi angleški Gibraltar. Toda težko, da bi šla Španija v vojno, ko ni še prišla k sebi od zadnje domače vojne.

Italijanski narod je sicer ves proti Nemcem in proti boljševikom, ki so nemški zavezniški. Toda zadnje čase italijansko časopisje noč in dan piše proti Angliji in Franciji, da bi narod pridobil na nemško stran.

Zadušnica

V sredo ob 7:15 se bo brala v cerkvi Marije Vnebovzete sv. maša za pokojno Mary Klemenčič. Sorodniki in prijatelji so prijazno vabljeni.

Prva obletnica

V sredo ob sedmih se bo brala v cerkvi sv. Vida zadušnica za pokojnim Frank Šraj. Sorodniki in prijatelji so prijazno vabljeni.

WINNETOU

Po nemškem tiskarstvu E. Mays

Vprašanje je bilo prav za prav nepotrebno. Na velikih zapadnih železnicah, ki vozijo po ozemlju Indijancev, so popotniki večinoma vedno oboroženi, vsaj s samokresi. S svojim vprašanjem sem tudi čisto drugam meril. Vlakovodja se je delal, kot da on zapoveduje, in to ni smelo biti. Za ponočni napad na Indijance je treba že nekaj več znati, nego vlak voditi, pa če bi bil vlakovodja tudi pogumen človek.

Na moje vprašanje so vsi enoglasno odgovorili z da in vlakovodja je pridjal:

“Sestnajst delavcev imam v vlaku, ki pa se prav dobro razumejo na puško in nož, in dvajset vojakov ki so namenjeni v Fort Palwie, vsi so oboroženi s puškami, samokresi in noži. Razen tega je med našimi popotniki gotovo tudi nekaj gentlemenov, ki bi si radi privoščili redko zabavo in se poskusili z rdečkarji.

Kdo pojde z nami?”

Vsi so se ponujali. Seveda je bilo med njimi tudi mnogo takih, ki jim ni bilo ravno preveč za nočni napad na Indijance, pa so se sramovali pred drugimi in se tudi oglasili. Takih ljudi nisem smel vzeti s seboj, brez potrebe bi se bili podajali v nevarnost in s svojo strahopetnostjo bi nam bili še kaj pokvarili.

Zato sem dejal:

“Čujte, meššurs, vem, da ste vsi silno pogumni ljudje, pa vsi vendar ne morete z nami, to sami vidite! Dame in otroke vidim med vami in teh vendar ne morete pustiti brez varstva na vlaku! Tudi če zmagamo, — o tem seve prav nič ne dvomim — je mogoče, da pridejo razkropljeni Indijanci tod mimo. Utegnili bi napasti vlak —

Nekaj pogumnih mož mora torej ostati pri vlaku za stražo. Kdor hoče stražo prevzeti, naj se oglaš!

Res se jih je osem oglasilo, da bodo vlak “branili z življenjem.” Trije so bili oženjeni in so potovali z ženo in otroki, pet pa je bilo takih, ki so se menda bolje razumeli na ceno železnice, vina smotk in lanenega olja ko pa na puške in nož. Teh nisem potreboval, onim trem pa nisem smel zameriti, da so rajši ostali pri svojih družinah.

“Tudi od železniškega osebja mora nekdo pri vlaku ostati. Kdo?”

“Strojnik in kurjač bodeta ostala!” je odločil vlakovodja. “Strojnik bo prevzel poveljstvo nad temile pogumnimi gentlemeni. Jaz pa pojdem seve z vami in bom napad vodil.”

“Kakor želite, sir! Gotovo ste se že borili z Indijanci?”

“Ni treba! Ti zločinci znajo le zahrbtno napasti in zaklati. Pravilnega čelnega napada pa ne vzdržijo in rajši pete pokazejo. Zato nas ne čaka nikak nevaren in težaven posel.

“Bi dvomil, sir! Pomislite, da so Ogellalle najkrvoločnejši vseh Siousov! In poveljujeta jim slavna poglavarja Kawomien in Matiru!”

“Čujte, ali mislite morebiti reči, da se jih bojim? — Nad štirideset nas je, vsa stvar je zelo enostavna. Dal sem luči zakriti, rdeči bi naj ne opazili, da stojimo. Sedajle pa jih bom dal spet odkriti, vstopili bomo, pridružili se bodete strojniku in zapeljali vlak na mesto, kjer je proga razdrta. Tam bomo obstali, poskakali z vozov in planili nad lopove, niti eden nam ne bo ušel. Nato popravimo tir pa se odpeljemo. Kvečjemu uro se bomo zamudili.”

Smehljaj sem se mu.

“Priznam, da imate nadarjenost za strumnega konjiškega stotnika, ki mu je v največjo zabavo, ako more sovražnika s pr-

vim naskokom pogaziti v prah. Toda za tak naskok je treba drugačnih prilik, nego nas čakajo tamle zunaj na progi.

Le tole vam povem! Ako mislite svoj načrt res izvesti, bodete vseh svojih štirideset mož v smrt pognali! Naravnost v klavnico! Pri takem klanju seve ne bom sodeloval!”

Vzrotil je.

“Kaj —? Nočete nam pomagati —? Ali vas je strah pred Indijanci? Ali pa ste morebiti užaljeni, da nisem vam ponudil vodstva?”

Malomarno sem zamahnil z roko.

“Strah pred Indijanci —? Pshaw —! Ako ste res čuli o Old Shatterhandu, bodete tudi vedeli, da se Indijancev ne boji in da bi vam lahko za tako besedo s pestjo pokazal, zakaj je dobil ime Old Shatterhand. In užaljen da bi bil —? Smešno! Kaj meni mar, čigav bo črez uro vlak in njegov tovor in čigavi bodo skalpi, ki jih trenutno še verno nosite na glavah.

Do mojega skalpa pa nima nihče drug pravice ko jaz sam in mislim ga obdržati do smrti. In zato good morning, meurs!”

Obrnil sem se.

Pa vlakovodja me je ulovil za rokav.

“Stop, master! Tako se nisemo zmenili! Tukaj poveljujem jaz in tudi vi me morate ubogati! Odgovoren sem za vlak, za osebo in za popotnike, pa tudi za tovor, zato mi na misel ne prihaja, da bi ga pustil tukaj v samotni stati, kjer mi ga lahko v miru izropajo, medtem ko bi mi morebiti zamaž lovili rdečkarje po preriji.

Tako bo, kakor sem rekel. Z vlakom se peljemo do kraja, kjer nas čakajo, in prej ne zapustimo vozov, ko da bomo sredi med njimi. V strnjnih vrstah jih bomo napadli in videli bodete, kako jo bodo popihali pred nami!

Pa še en razlog govori za moj načrt. Dober vojskovodja mora misliti tudi na možnost, da utegne bitko izgubiti. In v tem, seveda neverjetnem slučaju nam nudijo naši trdno zgrajeni vozovi varno zavetje, branimo se lahko v njih, vse dokler nam ne pripelje pomoči drugi vlak. Ali ni tako, meššurs?”

Seveda so mu vsi pritrjevali.

Niti enega westmana ni bilo med njimi, sami pošten, pridni meščani so bili, ki so poznali zapad kvečjemu iz knjig ali pa če so kedaj na vlaku drveli po njem. Zato jim je bil vlakovodjev načrt zelo všeč, posebej še “varno zavetje v trdno zgrajenih vozovih.”

Zelo je bil zadovoljen z izidom glasovanja.

“Torej naprej, sir!” je naročil.

“Lepo! Zapovedali ste, ubogal bom.”

V hipu sem bil v sedlu. Mustanga sem že med prerekanjem odvezal.

“O ne, my dear! Lokomotivo mislim!”

“Jaz pa konja, sir! Se pač tudi v tem vprašanju ne strinja.”

Jezno se je zadril:

“Zapovem vam, da takoj razjahate!”

Pognal sem konja trdo k njemu.

“Mož, zdi se mi, da se še niste v življenju srečali s pravim westmanom, sicer bi ne govorili tako oblastno z menoj. Izvolite se sami postaviti na lokomotivo!”

Sklonil sem se s konja, ga zgrabil z desnico za prsi in ga dvignil v zrak, pognal bliže k vlaku — in hip pozneje je zletel duhoviti vlakovodja na lokomotivo.

Skokoma sem odjezdil.

JOZE GRDINA:

PO ŠIROKEM SVETU

Od obeliska jo krenem proti Hagiji Sofiji, kjer me blizu tam ustavi mlad Bolgar, ki je prodajal razne spominke s katerimi je bil ves obložen, ter me poprosi, da kaj kupim. Preprosto fant, ki si je na ta način služil svoj kruh, mi je bil prav všeč, zlasti ko me je nagovoril kar po bolgarsko; pa ga vprašam v ruščini, kakšne narodnosti, da je? “Bolgar sem,” se odreže fant. “No, ker ste pa Bolgar bom pa res kaj kupil in prav zato bom kupil ker ste Slovan,” ter izbiram, kaj bi bilo bolj primerne. “Vi ste Rus, kajne?” me povpraša fant. “Ne, nisem, pač pa Jugoslovani.” “A, Jugoslovani Ali ste Srb?” “Slovenec sem.” “A, Slovenec? To me pa veseli, ker tudi o Slovencih mi je znano. Dobri Slovani so in že po vas sodim, da so prav zavedni,” mi odvrne Bolgar. Ko si nekaj nabere, ter plačam, rečem fantu: “Za danes bo že; sem bolj kratek z časom, ker zdaj moram k večerji. Jutri, ako boste še tukaj, si pa še kaj izberem; saj se pridem, nakar se poslovim od Bolgara ter se odpeljem naravnost na moje stanovanje, od tam pa k večerji, kjer sem z velikim tekotom praznil krožnike, ne oziraje se, je večerja turška ali kakršna že; jaz sem jo otepal kot da bi prišel iz gozda.

Po večerji sem šel na izprehod po Peri, ki je najbolj moderni del Carigrada, kar pričaja lepe ter bogato založene trgovine, banke, razne agencije; vse prav moderno in elegantno. Tu imajo svoje konzularne urade zastopniki raznih držav in tu se sliši vsakovrstno govorico; poleg turškega se govori angleško, francosko, rusko, italijansko, ter druge svetovne jezike in tudi srbohrvaščino se tu kakor tudi po drugih delih mesta čisto sliši. Prebivalci Pere

so po večini kristjani, zato je tudi bolj lepo in snažno. Zivljenje na ulicah Pere mi je prav ugajalo in se mi je zdelo kot da sem v kakem srednje - evropskem vlemestu.

Ko se nekaj časa sprehajam po ulici ter opazujem vrvenje množice, zagledam precej daleč od ulice, bolj v dvorišče pomaknjeno cerkev, ki je bila sicer brez zvonika, toda sem po gotovih znakih spoznal, da je katoliška. Zakaj je brez stolpa, mi je bilo umljivo: Je pač na Turškem, kjer marsikaj ni bilo dovoljenega, tako tudi ne zvonjenje. To si pa moram ogledati, če je le odprta, ter sem brez nadaljnjega stopil v cerkev, ki je posvečena sv. Antonu.

Cerkev, ki je na znotraj prav čedna, je bila lepo razsvetljena, na oltarju pa je bilo izpostavljeno Presv. Rešnje Telo. V teku je bila ravno večerna služba božja, pri kateri je prisostvovalo lepo število vernikov, da sem bil skoro iznenaden nad tem, obenem pa prav vesel, ko sem tako slučajno našel katoliško cerkev. Že me je prav skrbelo, kje bom drugi dan pri sv. maši, da tako tudi v Carigradu opravi svojo nedeljsko dolžnost in zdaj pa kar mimogrede najdem cerkev, kjer bom to prav lahko opravil.

Pokleknil sem v klop ter se zahvalil Bogu za vse dobrote z katerimi me je obsipal na potovanju, da sem prišel skozi brez vsakih neprilik, ter srečno in brez vsakih neugodij tudi v Carigradu. Po preteku kakih 10 minut pa se zopet odpravim ven iz cerkve, da nadaljujem z razgledom po mestu, ko zagledam nedaleč od glavnih vrat trojico ljudi, dve ženski pa eno moški, katerih obnašanje ni bilo v skladu z obnašanjem kakršnega se zahteva v cerkvi; moški, ki je bil star okrog 45

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v cerkvi. Mož, ki je razumel moj poziv, me pogleda postrani ter precej osoto, toda ko je videl, da mislim resno, se obrne ter rajši kot da se odkrije, z ženskam vred zapusti cerkev.

Tudi prav, si mislim, ko sem gledal za odhajajočimi in z nekimi posebnimi zadoščenjem sem gledal za njim, ko je stopil skozi vrata; bo vsaj vedel, da v katoliškem svetišču ni vse dovoljeno. Kar dobro se mi je zdelo, da sem ga tako izpod-

let, je bil pa enostavno pokrit. Po obleki, ki je bila siva, je izgedal prav gosposki in če bi se obnašal v cerkvi vsaj prilično dostojno, ali bi bil vsaj odkrit, to bi sodil, da je prav naobražen, toda njegovo vedenje ga je pa izdajalo, da je kljub prav dostojni obleki, prava zaroba.

Ko ga zagledam pokritega, me je skoro popadla jeza. Torej jaz, ki sem se malo prej mudil v mohamedanski mošeji, sem se moral tam obnašati po vseh predpisih in za to še plačati; to teslo pa, od katerega se pričakuje vsaj prilično mero dostojnega vedenja, ti pa stoji kot da je v kakem hlevu. Če si ta zaroba misli, da se v katoliškem svetišču lahko obnaša kakor se njemu poljubi, mu bom pa jaz pokazal, da temu ni tako. Ako velja pravilo zame, da hodim po mošeji le v copatah ter se obnašam dostojno v mohamedanskem svetišču, se bo pa tudi tale obnašal tu tako kot se spodobi za katoliško svetišče, kjer jaz molim svojega Boga, pa bil to kdorkoli, mohamedanec ali komunist.

Ne da bi se pomišljal stopim pred to moško zarobo ter ga enostavno v angleškem jeziku pozovem, da se takoj odkrije, če ne, da se pa takoj pobere iz cerkve; pri tem sem pa že napravil z roko gesto, da posežem po njegovem klobuku in če bi se obotavljal storiti to, bi njegov klobuk frčal skozi vrata, ne oziraje se kdo je bil, kajti če se moram jaz kot katoličan obnašati dostojno v mošeji, se bo tudi ta v

